

•เขียนโดย Administrator•

•วัน•ศุกร์•ที่ 24 •กุมภาพันธ์• 2012 เวลา 22:27 น. • - •แก้ไขล่าสุด• •วัน•ศุกร์•ที่ 24 •กุมภาพันธ์• 2012 เวลา 22:39 น. •

ครั้งนั้นพระยาไชยสงครามหรือขุนคราม ราชบุตรพระเจ้าเมงรายได้ขึ้นครองเมืองนครพิงค์เพียงสี่เดือน ทรงจัดการทุกสิ่งทุกอย่างเป็นที่เรียบร้อยแล้ว ก็มอบราชสมบัติให้แก่เจ้าแสนภูราชโอรสปกครองแล้วจัดให้พ่อท้าวหน้าทวมราชบุตรองค์กลางให้ไปครองเมืองฝางส่วนเจ้าท้าววังราชบุตรองค์น้องโปรดให้ไปครองเมืองเชียงของส่วนพระองค์ก็เสด็จไปครองเมืองเชียงรายอย่างเก่า

กาลก็ล่วงไปได้ปีหนึ่งไม่มีอะไรเกิดขึ้นต่างทางฝ่ายเจ้าขุนเครื่องซึ่งเป็นอนุชาของพระยาไชยสงครามครองเมืองน่ายู่ครั้งยกเมืองเชียงใหม่ให้ราชันดาคือเจ้าแสนภูซึ่งครอบครองตั้งนั้นก็ไม่มีอะไรจัดตั้งรัฟไทยใหญ่ของพระองค์เตรียมพร้อมจะยกมาชิงราชสมบัติ เจ้าขุนเครื่องยกพลมาถึงเวียงกุมกามพักพลอยู่ ณ พุงข้าวสาร

ทำเป็นเครื่องบรรณาการของฝากส่งไปถึงเจ้าแสนภูและสั่งบอกไปว่า

“อาแต่เครื่องสักการะมาสำหรับพระบรมศพเสด็จพ่อคือเจ้าเมงรายมหาราชาเจ้าอย่าได้สงสัยในตัวอาเลยขอจงให้คนเปิดประตูเวียงเพื่อจักได้ไปบูชาพระบรมศพดังกล่าวแล้วขอให้เจ้าหลานแสนภูจงอยู่เป็นสุขเถิด”

ตั้งนี้ส่งคนไปแล้วเจ้าขุนเครื่องผู้เป็นอาแท้ๆ

ของเจ้าแสนภูแต่งไพร่พลโดยพระองค์เองแต่งเครื่องทรงอย่างจะออกศึกไดดักอยู่ที่ประตูเชียงใหม่และอีกพวกหนึ่งอยู่ที่ประตูสวนดอกเพื่อคอยจับกุมตัวเจ้าแสนภูไปเป็นประกันเพื่อชิงราชสมบัติ เจ้าแสนภูซึ่งในขณะนั้นพระชนมายุได้ ๔๑

พรรษามีพระสติระลึกคิดชอบไม่ประพฤติดิตเป็นพาลทรงทราบด้วยปฏิญาณว่าเจ้าอามุ่งประสงค์จะช่วงชิงเพื่อครองเมืองนครพิงค์ที่ตนครองอยู่ทรงตระหนักในพระทัยว่า

“ไม่ว่าเลยที่พระเจ้าอาทำกับเรานี้เสียแรงเกิดมาร่วมตระกูลเดียวกันมาคิดหักล้างกันอย่างนี้หาควรไม่”

เจ้าแสนภูรำพึงด้วยความเศร้าสลดในพระราชหฤทัยในเหตุการณ์เฉพาะหน้าซึ่งจำเป็นที่จะต้องตัดสินใจให้เด็ดขาดจะนิ่งเฉยมิได้ พระองค์ทรงดำริว่า

“หากถ้าแม่เราจะฮึดสู้และทำศึกสงครามกับเจ้าอาเราก็คงสู้กันไม่ได้ไม่ยากนักแต่จะมีประโยชน์อะไรถ้าหากเรารบแพ้ก็จะพาไพร่พลไปตายเสียเปล่า

ไพร่พลโยธาที่ต้องฆ่าฟันกันเองแม้ว่าเราจะรบชนะเจ้าอาเป็นฝ่ายแพ้เจ้าอาหรือจกมีชีวิตรอดอยู่ได้ด้วยการศึกษาสงครามนั้นไม่มีแล้วแล้วความทุกข์ธรรมไม่มีแล้วแล้วแต่การจะพิฆาตพาดพิงให้ย่อยยับไปข้างหนึ่งเท่านั้นถ้าหากหลีกเลี่ยงเสียได้ ก็จะไม่เป็นเวรนาเวรต่อกัน

ไพร่พลโยธาไม่ต้องบาดเจ็บล้มตายมากนักอย่างกระนั้นเลยเราจำเป็นต้องระงับเหตุร้ายเสียด้วยการสละราชสมบัติให้เจ้าอาครอบครองต่อไปดีกว่า”

รำพึงดังนี้แล้วเจ้าแสนภูผู้รักสันติผู้ไม่มีความโลภผู้มีน้ำพระทัยอันสูงส่งสะอาดหาผู้เสมอเหมือนไม่ได้

ก็จัดแจงอพยพครอบครัวหนีออกทางประตูหัวเวียงไปทางเวียงเชียงโฉมในเวลาเที่ยงคืนแล้วเสด็จเลยไปหาพ่อท้าวหน้าทวมผู้เป็นอนุชาไปยังเมืองฝางแจ้งเหตุการณ์ให้ทราบตามที่เป่าจริงแล้วต่อจากนั้นก็เสด็จเลยไปถึงเมืองเชียงรายจะเข้าเฝ้าพระราชบิดา(เจ้าขุนคราม)เพื่อทูลแจ้งให้ทรงทราบ

ทางฝ่ายเจ้าขุนเครื่องพอเจ้าแสนภูหนีไปแล้วก็ขึ้นครองนครพิงค์ตามที่ตั้งพระทัยไว้แต่แรก แต่ถึงแม้ว่าเจ้าแสนภูจะทรงรักสันติไม่คิดต่อสู้กับเจ้าขุนเครื่องผู้เป็นอา

เจ้าไชยสงครามผู้เป็นเชษฐาของเจ้าขุนเครื่องและเป็นพระบิดาของเจ้าแสนภูหาได้คิดเช่นนั้นไม่หลังจากทรงทราบเรื่องแล้วก็เกิดราชมานะพิโรธเป็นอย่างนัก

กล่าวคำสิงหนาทว่า “ดูเจ้าขุนเครื่องนี้บังอาจนักทำผิดมหันต์ถึงสามประการต่อผู้พี่

ครั้งก่อนก็กระทำการมิอาจารต่อเมื่อกครั้งต่อมาเขาก็ยังกล้ามาแย่งชิงเอาเมืองเชียงใหม่จากแสนภูลูกของกู่อีกมีหน้าซำยังมาแย่งชิงเอาเมืองเชียงคายเป็นเมืองบำเหน็จที่เสด็จพ่อประทานแก่กู่อีกแล้ว ความผิดถึงสามประการล้วนแต่ทำให้กูต้องเจ็บปวดเคียดแค้นสุดที่จะทนแล้ว

จะทิ้งไว้ต่อไปได้อย่างไรก็จะต้องไปผจญกับมันเจ้าขุนเครื่องให้จงได้

ด้วยความเคียดแค้นที่ถูกพระอนุชากระทำให้เสียหน้าพระทัยเจ้าไชยสงครามก็ไ้แต่งตั้งพลโยธาแล้วสั่งให้ท้าวหน้าทวมผู้ครองเมืองฝางยกไปตีเชียงใหม่คืน

พ่อท้าวหน้าทวมก็รับอาสาพระราชบิดาทราบถวายบังคมลาออกกองทัพไปยังเมืองนครพิงค์เชียงใหม่ เป็นวันอังคารแรมสิบสามค่ำเดือนห้า

เวลาใกล้รุ่งกองทัพพ่อท้าวหน้าทวมก็มาพักอยู่ที่ตำบลทุ่งแสนตอ พอได้เวลาสมควรท้าวหน้าทวมผู้แม่ทัพก็มาพักก็แต่งกลศึกอันมีชื่อว่า “กลราชบัญญัติ”

คือแต่งกลให้คนเอาเครื่องศึกซ่อนในหาบ ทาไปเหมือนดังจักไปเข้าเวรร้างเมือง

คนหาบเหล่านี้ก็มีหลายคนก็แยกย้ายกันเข้าประจำท่งประตูเมืองครั้นแล้วก็แต่งพลศึกเรียงรายกันเข้าตั้งล้อมเมืองเอาไว้ดูจะตีในทันทีทันใด

ชาวนครทั้งหลายก็ถูกเกณฑ์ให้เข้าประจำรักษาประตูต่างๆตามหน้าที่

ครั้นถึงเวลาได้ฤกษ์ยามดีพ่อท้าวหน้าทวมกับทหารร่วมใจก็ลอบยกเข้าไปถึงประตูเมืองคนที่ล้อมตัวเป็นผู้รักษาประตูก็เปิดประตูรับพ่อท้าวหน้าทวมเข้าเมืองได้ในคืนนี้

•เขียนโดย Administrator•

•วัน•ศุกร์•ที่ 24 •กุมภาพันธ์• 2012 เวลา 22:27 น.• - •แก้ไขล่าสุด• •วัน•ศุกร์•ที่ 24 •กุมภาพันธ์• 2012 เวลา 22:39 น.•

นสิ่งไพรพลให้จุดไฟขึ้นกองทัพล้อมเมืองก็ให้รองตีฆ้องกลองขึ้นอีกกระทึกแล้วกรูกันเข้าเมืองพร้อมกับยิงปืนสนั่นหวั่นไหว ผู้คนแตกตื่นกันซุลมุนไปหมด เจ้าขุนเครื่องนั้นเสทสุรามานอนหลับอยู่เพราะไม่คิดว่าจะมีผู้ยกทัพมาตีเอาเมืองง่ายๆ พอตกใจตื่นเพราะเสียงร่ำร้องเรียกของนายประตูว่า “พ่อขุนเป็นเจ้า บัดนี้เจ้าเมืองฝางหลานพ่อขุนยกพลมาตีเอาเมืองเชียงใหม่ทหารเต็มเมืองหมดแล้วเวลานี้กำลังล้อมวังไว้ทุกด้าน” ก็ตกพระทัยแทบสิ้นสติ เสด็จลุกจากพระที่นั่งออกไป ตีกลองสัญญาณป่าวร้องรีพลสมัครพรรคพวกแต่ก็ไม่มีใครโผล่หน้ามาหาแม่แต่คนเดียว พอตีพ่ท้าวหน้าท่อมพาพลทหารทั้งประตู่วิ่งเข้ามาถึงตัวโดยไม่ต้องมีการตัดพ้อต่อว่าละ พ่อน้ำท่อมสั่งทหารให้จับตัวเอาผู้ใจธรรมทันที ครั้นแล้วก็สั่งให้นำไปขังไว้ที่มุมเมืองด้านตะวันตกเฉียงใต้แต่เป็นนอกเวียง ให้หมื่นเรืองเป็นผู้ควบคุมรักษาไม่ให้หลบหนีไปได้ ต้าบลที่พ่ท้าวหน้าท่อมใช้เป็นคุ้มขังเจ้าขุนเครื่องผู้นอนนี้ ภายหลังได้ชื่อว่า “ต้าบลขวงเชียงเรือง” สืบต่อมาพ่ท้าวหน้าท่อมกับไพร่พลโยธา ตีได้เมืองเชียงใหม่และจับได้ตัวขุนเครื่องไปขังไว้แล้ว ก็กราบปราบปรามพวกสมุนของเจ้าขุนเครื่องซึ่งเป็นเงี้ยวมาจากนายล้มตายลงไปเป็นอันมาก ที่เหลือก็หลบหนีไปไม่กล้าอยู่สู้หน้า พ่ท้าวหน้าท่อมครั้นตีเมืองแล้วก็จัดการพลเมืองอยู่ในอาการสงบไม่ให้เห็นตกใจ เสร็จแล้วก็บอกข้าราชการไปยังพระราชบิดา ณ เมืองเชียงราย เจ้าไชยสงครามได้ทราบก็ทรงชื่นชมโสมนัสยินดีเป็นอย่างยิ่งก็รีบเสด็จกรีธาพลลงมายังเมืองเชียงใหม่ ตั้งการพิธีปราบดาภิเษกเข้าพ่ท้าวหน้าท่อมให้เป็นพ่เมืองเชียงใหม่แต่นั้นมา พ่ท้าวหน้าท่อมขณะนั้นมีพระชนมายุเพียง ๓๐ พรรษา แต่มีความสามารถปราบศัตรูผู้คิดร้ายได้สำเร็จได้เป็นผู้ครองนครพิงค์เชียงใหม่เป็นลำดับ ๔ ตั้งแต่รัชกาลพระเจ้าเมงรายเป็นต้นมา แต่ครองราชย์ได้ ๒ ปี เจ้าไชยสงครามพระราชบิดาก็เกิดระแวงว่าจะเพี้ยนกบฏจึงได้มอบอำนาจให้ท้าวจ๋มเป็นอนุชาไปคุมเอาตัวมา และส่งไปไว้ยังเมืองเขมรัฐเชียงตุง พวกเขินชาวเมืองเขมรัฐก็เลยราชาภิเษกพ่ท้าวหน้าท่อมให้เป็นเจ้าผู้ครองเขมรัฐโชติตุงคบุรีในปีนั้น เจ้าขุนเครื่องถูกขังอยู่สี่ปีก็สิ้นพระชนม์ในที่คุมขัง เจ้าไชยสงครามเสด็จมาทำการสถาปนาภิเษกอนุชาแล้ว ก็ยกให้เจ้าแสนภูขึ้นครองเมืองอีกครั้งหนึ่ง

